

РЕШЕНИЕ

№ 2368

гр. С., 10.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110163518 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск от С. Я. Д., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ж.к. „Х. Д.“ № 95, вх. Г, ет. 2, ап. 64, срещу „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, по чл. 439 ГПК за установяване на недължимост на следните суми:

- 1194,14 лв. - главница за ползвана топлинна енергия за периода от м.05.2008 г. до м.04.2011 г. за имот, находящ се в гр. С., ж.к. З.П., бл. 122, вх. 1, ап.8, аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.07.2012 г. до окончателното плащане на вземането;
- 233,27 лв. - мораторна лихва за периода от 01.07.2008 г. до 20.04.2012г.,

за които суми е издаден изпълнителен лист от 07.11.2013 г. по ч. гр. д. № 16415/2012 г. на СРС, въз основа на който е образувано изп. д. № 959/2015 г. на ЧСИ М. М., рег. № ***.

Ищецът твърди, че въз основа на издаден в полза на ответника изпълнителен лист е образувано горното изпълнително дело. Навежда доводи за недължимост на процесните задължения поради погасяването им с 5-годишен давностен срок, през който вискателят е бездействал. След налагане на запор върху банкови сметки на ищеца на 01.05.2018 г. не са извършвани изпълнителни действия.

В срока за отговор ответникът оспорва исковете по допустимост и основателност по съображения, подробно изложени в отговора на исковата молба. Оспорва процесните вземания да са погасени по давност. Твърди, че в случая е приложима общата петгодишна давност, както и че по изпълнителното дело са извършени действия, прекъсващи давността.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предмет на производството по чл. 439 ГПК е съществуването на изпълняемото

материално право, за което е издаден изпълнителен титул, а не законосъобразността на провежданото изпълнение. Изпълняемото материално право обхваща вземанията, така както са посочени в изпълнителния титул, а защитата може да се основава единствено на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, в което е издадено изпълняваното решение, тъй като за фактите към този момент се формира силата му на пресъдено нещо, респективно след срока по чл. 414, ал. 2 ГПК в заповедното производство, тъй като към датата неговото изтичане настъпва преклудиращото действие за сочене на възражения. Тъй като производството по така предявения иск се характеризира с оспорване на изпълняемото право, правният интерес на ищеца е обусловен от наличието на вземане срещу него, скрепено с изпълнителна сила. Ето защо в тежест на ищцата е да докаже наличието на издаден срещу нея изпълнителен титул.

В конкретния случай с определението си от 05.01.2024 г., в което е обективизиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 29.01.2024 г., съдът на основание чл. 146, ал.1, т. 3 ГПК е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че срещу С. Я. Д., е издаден на 07.11.2013 г. изпълнителен лист по ч. гр. дело № 16415/2012 г. по описа на СРС, въз основа на който е образувано изп. дело № 959/2015 г. по описа на ЧСИ М. М., рег. № *** в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд за посочените в исковата молба суми и основания. Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването на отделените за безспорни факти за доказано. Това се установява и от приетия като доказателство по делото ч.гр.д. № 16415/2012 г. по описа на СРС, 91-ви състав и препис от изпълнителното дело.

Видно от приложеното по делото ч. гр. д. № 16415/2012 г. по описа на СРС, 91-ви състав, същото е образувано въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, подадено на 30.07.2012 г. от „Т. С.“ ЕАД срещу С. Я. Д. и Ю. В. Д., което е уважено и е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 31.07.2012 г., с която съдът е разпоредил длъжниците да заплатят на кредитора разделно – по ½ част от следните суми: сумата от 2388,27 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м.05.2008 г. до м.04.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.07.2012 г. до окончателното плащане на вземането; сумата от 466,54 лв. – мораторна лихва за периода от 01.07.2008 г. до 20.04.2012 г., както и сумата от 157,10 лв. – разноски по делото. Длъжниците са подали в законния срок възражение по чл. 414 ГПК, поради което заявителят „Т. С.“ ЕАД е предявил искове по реда на чл. 422 ГПК за установяване съществуването на вземанията, за които е била издадена заповедта за изпълнение. Въз основа на подадената от „Т. С.“ ЕАД искова молба срещу С. Я. Д. и Ю. В. Д., е било образувано гр. д. № 49345/2012 г. по описа на СРС, ГО, 27-ми състав. С решение от 22.05.2013 г., постановено по посоченото дело, предявените искове били уважени, като е било признато за установено, че С. Я. Д. дължи на „Т. С.“ ЕАД следните суми: сумата от 1194,14 лв. – представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода от м.05.2008 г. до м.04.2011 г. за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „З.П.“, бл. 122, вх. 1, ап.8, аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.07.2012 г. до окончателното плащане на вземането; сумата от 233,27 лв. – мораторна лихва за периода от 01.07.2008 г. до 20.04.2012 г. С цитираното решение С. Д. е била осъдена да заплати на „Т. С.“ ЕАД и разноски по делото в размер на 108,49 лв. Решението е влязло в законна сила на 22.05.2013 г., видно от извършеното върху него отбелязване. В полза на „Т. С.“ ЕАД е бил издаден изпълнителен лист за

процесните суми, видно от отбелязване върху заповедта за изпълнение. При това положение за ищцата е налице правен интерес от предявения иск.

При предявен отрицателен установителен иск, основан на изтекла погасителна давност, в тежест на ответника по делото е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давностния срок. В тази насока по делото е прието копие от образуваното въз основа на процесния изпълнителен лист изп. дело № 959/2015 г. по описа на ЧСИ М., рег. № *** в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд. Между страните не се спори, а и от приложените по делото писмени доказателства, се установява, че процесният изпълнителен лист е издаден в полза на ответника въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 31.07.2012 г., влязла в законна сила на 22.05.2013 г. – арг. чл. 416, изр. 1, предл. 3 ГПК (заповедта за изпълнение влиза в сила след влизане в сила на съдебното решение за установяване на вземането). Следователно считано от датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение за вземането е започнала да тече нова погасителна давност.

Настоящият съдебен състав споделя установена практика, съгласно която изискването по чл. 117, ал. 2 ЗЗД за петгодишен срок на новата давност, която тече от прекъсването на давността, се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение. Това е така, защото влязлата в сила заповед за изпълнение установява с обвързваща страните сила, че определеното по основание и размер вземане съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражението. Съгласно чл. 424 ГПК длъжникът може да се оспори вземането по исков ред само при новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да му бъдат известни до изтичане на срока за възражение и съгласно чл. 439 ГПК той може да оспорва чрез иск изпълнението, но само въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание. Законодателят е преклудирал възможността за възражения срещу заповедта за изпълнение. След изтичане на срока по чл. 414 ГПК, за длъжника остава само възможността за оспорване на вземането по чл. 424, ал. 1 ГПК. Извън това и след срока по чл. 424, ал. 2 ГПК, за длъжника не съществува форма за искова защита, с която да оспорва вземането. Задължителната практика на ВКС е, че при всички хипотези на чл. 416 ГПК (когато възражение не е подадено в срок, или е оттеглено, или е налице влязло в сила решение за установяване на вземането), настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, а изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл. 418 ГПК се стабилизира окончателно, тъй като по новият процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила (за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК-отм.) и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като след влизането им в сила имат същият краен ефект на окончателно разрешен правен спор, както силата на присъдено нещо по влязло в сила съдебно решение. Ето защо, на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД, установените с влязлата в сила заповед за изпълнение парични притезания, какъвто е настоящият случай, се погасяват с изтичането на петгодишна давност (в този смисъл вж. Решение № 118 от 7.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г. на ВКС, III г. о., Решение № 6 от 21.01.2016 г. по т.

д. № 1562/2015 г. на ВКС, I т. о.; Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV г. о.; Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК; Определение № 50130 от 08.03.2023 г. по гр. д. № 3235/2022 г. на ВКС, III г. о.; Определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV г. о.; Определение № 480 от 27.07.2010 г. по ч. гр. д. № 221/2010 г., на ВКС, IV г. о.; Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. на ВКС, II т. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. д. № 4647/2015 г. на ВКС, IV г. о.; Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. на ВКС, II т. о.; Определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, IV г. о. и мн. др.).

С Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълк. д. № 2/2020 г. ОСГТК на ВКС приема, че нормата на чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД се прилага в изпълнителния процес по изпълнителни дела за събиране на вземания, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. Задължителното тълкуване по ППВС № 3/1980 г., *съгласно което погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането*), отпада едва от момента на обявяване на тълкувателното решение, с което постановлението е счетено за загубило сила – 26.06.2015 г. Следователно за изпълнителни дела, образувани след 26.06.2015 г., какъвто е настоящият случай, се прилагат разрешенията, дадени в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК.

Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните разрешения в т. 10 ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, в изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). В изпълнителното производство давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи (Определение № 292 от 4.06.2019 г. на ВКС по гр. д. № 559/2019 г., I г. о.). Приема се, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Вискателят трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него

изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Следващият спорен по делото въпрос касае значението на перемпцията за прекъсването на давността. Настоящият съдебен състав споделя разясненията, дадени в Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/20 г. на ВКС, IV г. о., според които при изпълнителен процес, който е прекратен поради перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника, като перемпцията е без правно значение за давността, при настъпването ѝ след 25.06.2015 г., когато е прието Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, с което е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. Приема се, че перемпцията е имала значение при действието на ППВС № 3/1980 г., тъй като до обявяването му за изгубило сила, новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способности е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане.

В настоящия случай, установи се по делото, че заповедта за изпълнение, въз основа на която е бил издаден процесният изпълнителен лист, респ. е било образувано изп. дело № 959/2015 г. по описа на ЧСИ М., е влязла в законна сила на 22.05.2013 г. Следователно от тази дата е започнала да тече нова петгодишна погасителна давност.

От приложеното по делото заверено копие изп. дело № 959/2015 г. по описа на ЧСИ М., е видно, че делото е образувано по молба на ответника от 10.08.2015 г., с която същият е възложил на ЧСИ на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ да извърши проучване на имущественото състояние на длъжника, както и да определи начина на изпълнение.

Вследствие на подадената от ответника молба, съдебният изпълнител е образувал изпълнително дело и е конституирал ищцата като длъжник по него. Самото образуването на изпълнително дело не прекъсва давността, тъй като не представлява предприемане на действия на принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. „в“ ЗЗД според даденото тълкуване на материалния закон в т. 10 на ТР № 2/2013 на ВКС, ОСГТК, а е канцеларско действие, което следва предявяването на изпълнителния лист за изпълнение (Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.)

По изпълнителното дело е извършено проучване на имущественото състояние на ищцата, връчена ☐ е покана за доброволно изпълнение по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК. Посочените действия, съгласно дадените в ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, разяснения, не съставляват изпълнителни действия и не прекъсват давността.

След образуването на изпълнителното дело са били извършени изпълнителни действия. С разпореждане на съдебния изпълнител е бил насрочен опис на движими

вещи на длъжника за 21.08.2017 г. До длъжника е била изпратената призовката за принудително изпълнение с изх. № 15188/17.07.2017 г., съдържаща съобщение за насрочения опис. Посоченият документ е бил връчен на длъжника чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47 ГПК на 08.08.2017 г., но опис на движимите му вещи не е бил извършен. По въпроса представлява ли насрочването на опис същинско изпълнително действие, прекъсващо давността и/или перемптивния срок по [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) е налице противоречива съдебна практика. Според настоящия състав насрочването на опис от съдебния изпълнител по искане на взыскателя или по възлагане по [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#) следва да се приеме за действие по насочване на изпълнението върху движими вещи, който извод следва и от мотивите на [Решение № 37 от 24.02.2021 г.](#) по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о. и [Решение № 398 от 22.01.2024 г. на СГС по в. гр. д. № 10408/2023 г.](#), като не изпращането и връчването на призовката за принудително изпълнение представлява изпълнително действие, а разпореждането на съдебния изпълнител, с което се насрочва опис и оценка на вещта, както и извършването на опис и оценката на вещта. По делото не се установява конкретната дата, на която е постановено разпореждането на съдебния изпълнител за насрочване на опис на движими вещи на длъжника, но от призовката за принудително изпълнение до ищцата с изх. № 15188/17.07.2017 г., съдържащо съобщение за насрочения опис, може да бъде направен обоснован извод, че това е станало преди 17.07.2017 г., доколкото разпореждането на съдебния изпълнител логично следва да предхожда съобщението до длъжника. Т.е. към този момент срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не е изтекъл.

С разпореждане на съдебния изпълнител са наложени запори върху вземанията на длъжника по банковите му сметки в „УК.Б.“ АД, „*****.“ КЧТ и „Ю. Б.“ АД. Налагането на запор или възбрана в изпълнително производство съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника. То прекъсва давността, тъй като с него започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес – длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера – неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори. Разпоредбите на ГПК не обуславят действието на запора от изискване за наличие на суми по банковата сметка към момента на връчване на запорното съобщение, нито от изискуемостта на вземането. Наличието на суми по банковата сметка към датата на връчване на запорното съобщение и положителното /кредитното/ салдо на сметката, не са елементи от фактическия състав по налагането на запора. Те имат значение по отношение на последиците на наложения запор – дали изпълнителният способ ще бъде реализиран и взыскателят удовлетворен (в този смисъл са мотивите по т. 5 от Тълкувателно решение № 3/10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК). В конкретния случай запорните съобщения до съответните банки са били изпратени на 01.05.2018 г., които са били получени от третите задължени лица на 02.05.2018 г. С изпращането на запорно съобщение от съдебния изпълнител до съответната банка се налага запор на евентуално съществуващите вземания на длъжника по банковите сметки и на практика се забранява на банката да извършва плащане от водените при нея банкови сметки по нареждане или с предварително съгласие на техния титуляр. Запорът се считан наложен от момента, в който третото задължено лице получи запорното съобщение. ВКС приема в мотивите си по т. 5 от Тълкувателно решение № 3/10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагането на запор, дори и в случаите, в които е върнато уведомление по чл. 508 ГПК, че длъжникът не разполага със сметка в банката. Следователно следва да се приеме, че изпращането

на запорно съобщение до банката представлява действие по налагане на запор, поради което същото е изпълнителното действие, което води до прекъсване на погасителната давност, от която дата започва да тече нов давностен срок (Определение № 50063 от 7.02.2023 г. на ВКС по гр. д. № 2898/2022 г., IV г. о.; Определение № 441 от 26.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 495/2022 г., III г. о.; Решение № 306 от 17.01.2024 г. по в. гр. д. № 5223/2022 г. на СГС, въззив. III-В състав; Решение № 132 от 8.01.2024 г. на по в. гр. д. № 12398/2022 г. на СГС, въззив. IV-Д състав).

Следващото изпълнително действие, годно по естеството си да прекъсне теченето на давността за вземанията съставлява налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „Велеви Фарма“ ООД. Запорното съобщение до работодателя е било изпратено на 01.05.2018 г. и било получено от последния на 03.05.2018 г. Следователно давността е прекъсната отново на 01.05.2018 г. с налагането на запор върху вземания за трудово възнаграждение на длъжника.

Със съобщение, връчено на длъжника по реда на чл. 46, ал. 2 ГПК на 12.08.2018 г., същият е уведомен за наложените запори върху трудовото му възнаграждение и банковите му сметки в „*****.“ КЧТ, „УК.Б.“ АД, „Ю. Б.“ АД.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав, намира, че в рамките на изпълнителното производство са извършвани валидни изпълнителни действия като насочване на изпълнението чрез подаване на молба за образуване на изп. дело, съдържащо възлагане по чл. 18 ЗСЧИ, насрочване на опис на движими вещи, налагане на запори върху вземанията на ищцата по банковите ѝ сметки, както и налагане на запор върху трудовото ѝ възнаграждение, които са довели до прекъсване на давността за претендираните вземания и даването начало на нова погасителна давност, последното от което е извършено на 01.05.2018 г. (налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищцата, дължимо от работодателя ѝ „Велеви Фарма“ ООД). Всяко от поредицата изпълнителни действия е предприемано преди изтичане на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, както и преди изтичане на петгодишната давност за вземанията, за които е издаден процесният изпълнителен лист.

След започване теченето на новата петгодишна давност на 01.05.2018 г. за вземанията, тя би изтекла на 01.05.2023 г. В случая петгодишният период обхваща и периода на обявено извънредно положение в Република България със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г.). Съгласно чл. 3, т. 2 от посочения закон, считано от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се поражда задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. Съгласно § 13 от ПЗР на Закона за здравето (обн. в ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в Държавен вестник. Ето защо, давностният срок в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. е спрял да тече и продължил да тече считано от 21.05.2020 г., като периодът от 2 месеца и 8 дни следва да се добави след датата 01.05.2023 г. При това положение, давността е изтекла на 09.07.2023 г., т. е. преди предявяване на иска по чл. 439 ГПК – 20.11.2023 г., поради което предявеният иск относно установяване на това обстоятелство се явява основателен.

По разноските

По делото е отделено за безспорно, че в полза на ответника е издаден процесният изпълнителен лист от 07.11.2013 г. по ч.гр.д. № 16415/2012 г. на СРС, въз основа на който е образувано изп.д. № 959/2015 г. на ЧСИ М. М., рег. № ***.

След 01.05.2018 г. други изпълнителни действия не са предприети, поради което двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК би изтекъл на 01.05.2020 г. Междувременно на 13.03.2020 г. влиза в сила Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (ЗМДВИППП, ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) в чл. 3, т. 1 от който е предвидено, че считано от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение (01.04.2022 г.) спират да текат процесуалните срокове по съдебни, арбитражни и изпълнителни производства, с изключение на сроковете по производствата и делата съгласно приложението (сред които не е процесното). Тоест от 13.03.2020 г. до 01.04.2022г. срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не е текъл, поради което и на 01.05.2020 г. перемпцията не е настъпила, въпреки че от 01.05.2018 г. до 01.05.2020 г. не са били предприемани изпълнителни действия. Срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е продължил да тече считано от 02.04.2022 г., като периодът от 20 дни (периода на спирането), следва да се добави след датата 02.04.2022 г. При това положение, двугодишният срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е изтекъл на 22.04.2022 г. и на посочената дата е настъпило прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като без правно значение е обстоятелството, че ЧСИ не е констатирал с нарочно постановление настъпилите към посочената дата релевантни факти за перимирание на производството по делото.

След прекратяване на изпълнителното дело липсват данни актуалният кредитор на процесните вземания да е инициирал ново изпълнително дело за принудително изпълнение, въз основа на съществуващия процесен изпълнителен лист, нито да е ангажирал длъжника с извънсъдебно искане на изпълнението на вземането (Определение от 15.12.2023 г. по в.ч.гр.д. № 13182/2023 г.). Ето защо, към датата на депозиране на исковата молба на 20.11.2023г. ответникът не е дал повод за завеждане на делото.

Действително ответникът разполага с изпълнителен титул, въз основа на който може да инициира изпълнение срещу длъжника, което обуславя и правния му интерес от търсената съдебна защита да бъде установено със сила на присъдено нещо недължимост на вземането, но държането на изпълнителен лист при бездействие на кредитора да се ползва от същия не би могло да обоснове повод за инициране производството. Ето защо, разноските следва да останат в тежест на ищеца. Въпреки приложението на чл. 78, ал. 2 ГПК съдът намира за ответника да не възниква вземане за разноски за юрисконсултско възнаграждение, тъй като основание за възлагането им на ищеца е отхвърлена искова претенция, като ирелевантен е фактът за повода за завеждане на делото (Определение от 13.02.2023 г. по ч.гр.д. № 477/2023 г. на ВКС, IV г.о.; Определение от 10.11.2022г. по в.ч.гр.д. № 10552/2022 г. на СГС, ЧЖ-1-Д).

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от С. Я. Д., ЕГН: *****,

адрес: гр. С., ж.к. „Х. Д.“ № 95, вх. Г, ет. 2, ап. 64, срещу „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****,
седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, отрицателен установителен иск
с правно основание чл. 439 ГПК, че С. Я. Д. не дължи на „Т. С.“ ЕАД следните суми:

- 1194,14 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м.05.2008 г. до м.04.2011 г. за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „З.П.“, бл. 122, вх. 1, ап.8, аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.07.2012 г. до окончателното плащане на вземането;
- 233,27 лв. – мораторна лихва за периода от 01.07.2008 г. до 20.04.2012 г.,
за които суми е издаден изпълнителен лист от 07.11.2013 г. по ч. гр. д. № 16415/2012 г. на СРС, въз основа на който е образувано изп. д. № 959/2015 г. на ЧСИ М. М., рег. № ***, **поради погасяването им по давност.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____